

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτά μου διηγήθη συντόμως ο Κουίνσιν Μόρρις και όμολογώ ότι με κατέναβε φρίκη. Έλυποψήχισα και για μία στιγμή σκέφτηκα ότι ματαιοπονούμε ε ν μαχόμενοι κατὰ τού ανθρωπου αυτού...

Τι θά γίνετο πλέον; Πού θά ευρίσκαμε την Μίνα; Θά ελθόν ευρίσκαμε ζωντανή;

Το καταχθόνιο σχέδιο του τρομεροεχόμενου τσελίζεν επιτυχε πλήρως. Μας ήρτασε, μας εύρε κοιμωμένους και κατάρθωσε νά κάμην εκείνο που ήθελε διά νά μās εκδικηθί.

Το δυστύχημα ήταν κεία μεγάλο και ανεπανόρθωτο ίσως.

Ο κόμης ήταν νικητής αυτήν την στιγμή, μās είχαν εξαπατήσει, είχε πραγματοποιήσει τās άπειλās του εναντίον μας.

Τι θά εκάινουμε και πās θά ενεργούσαμε πλέον; Μόνον ο Θεός θά μπορούσε νά μās καθοδηγήσιν.

Όταν έμπετα στόν κοιτώνα τών Άρκερ ή καρδιά μου σφίχτηκε περισσότερο. Ο άτυχης Άρκερ βρισκόταν στο κρεβάτι άχρως, με τό κεφάλι σφιγμένο μέσα στους επιδέσμους. Έμπρός του έστρέφον σοβαρός και συνοφρυωμένος ο καθηγητής Βάν Έλσιγγ. Όταν με είδε μου ένευσε νά μη προχωρήσω και προεξήνισα κανένα θόρυβον, έπληρσισε δέ ο ίδιος πρός τό μέρος μου πατώντας στις άκρες τών ποδιών του.

Ο Άρκερ έκοιμάτο. Έτσι δέ ύπως ήτο με κλειστά τὰ μάτια, κατ'άλογον και καταβεβλημένος δέν διέφερε από νεκρόν!

Ο Βάν Έλσιγγ με παρέσυρε στόν διάδρομο.

— Σοβαρό, μου έπε με θλιμμένη φωνή, αυτό που μās συνέβη εινε τρομερό, αλλά ο Θεός θά μās έλεήσει, δέν εινε δυνατόν νά συμβή άλλοιως. Ο δυστυχής Άρκερ αναπαύεται την στιγμήν αυτήν και αυτό εινε καλό και γι' αυτόν και γιὰ μās. Πρέπει νά ενεργήσουμε, Σοβαρό, ν' ανεύρωμεν την ταλαίπωρον κ. Μίνα εν τώ μεταξύ, πριν ξυπνήσιν και την ζητήσιν. Δέν γνωρίζει τίποτε ο δυστυχής περὶ τής άρπαγής της και πρέπει νά προλάβουμε. Έγώ θά μείνω πλησίον του. Πάρε μαζί σου τούς άλλους φίλους μας και ζήτησε παντού τόν κόμητα πριν ξημερώσιν. Πήγαινε σ' όλα του τὰ καταφύγια, έρευνήσε παντού όπου εινε δυνατόν νά εύρεθί. Πρέπει νά τού πάρωμεν την Μίνα με κάθε θυσίαν.

— Θά τό κάμω προθύμως, είπα. Είδε ο Θεός νά μη μās εγκαταλείψιν τās κρασίμους αυτές στιγμές.

— Σ' εύχαριστώ, Σοβαρό. Έμπρόσθως και τούς φίλους μας και ενεργήσε με περιστοκνιν και θάρρος.

— Έλπίστε όμως, κ. καθηγητά, πās θά την ανεύρωμεν;

— Πρέπει νά επιτύχετε. Δέν εινε εύκολον στόν κόμητα νά κρύψιν πουνθενά άλλοι μίαν γυναίκα. Θά καταφέρω μαζί της σέ κάποιο τών καταφυγίων του. Πού άλλοι θά μπορούσε νά πά; — Είδε νά εινε έτσι.

— Φύγε άμέσως λοιπόν πριν ξυπνήσιν ο Ιωάνθαν. Και όπλισθε καλά, μη λημονήσετε τούς σταυρούς σας.

— Τόν έχω μαζί μου.

Πραγματικώς ειδοποίησα άμέσως τόν Κουίνσιν Μόρρις και τόν Άρθούρο και έφυγανμε από την κλινικην χωρίς νά χάνουμε καιρό. Ήμουν τής γνώμης, ότι θά έπρεπε νά έρευνήσωμεν πρώτα τό παραπλευρώς της κλινικής έρημικόν κτίριον και οι φίλοι μου έμειναν σήφανοι.

Έπληρώσαμε τόν τοίχον και διασχίσαμε τόν κήπον με προσφυλέςιν. Άνεβήκαμε στό κτίριο και περιήλθαμε όλας τόν τās έρημικās αίθούσας χωρίς ν' ανακαλύψωμε τίποτε άπολύτως.

— Μένει ακόμη τό παρεκκλήσιον, είπεν ο Άρθούρος. Μετέβηνμε πράγματι εκεί, άνοιξαμε και εισήλθαμεν προφυλακτικά. Αλλά και τό παρεκκλήσιον ήτο έρημον...

— Ο κόμης δέν ήλθε καθόλου εδώ, είπα.

— Θά έφοβήθηκε ίσως μήπως τόν παρακολουθώσωμεν. — Άς πηγαίνουμε τότε. Δέν πρέπει νά χάνουμε καιρό. Έχουμε νά έρευνήσωμεν ακόμη και τὰ υπόλοιπα κτίρια του...

Δέν έπρόλαβα όμως νά τελειώσω την φράσιν μου. Ο Κουίνσιν Μόρρις που έπαύσθηκε παντού δεξιά και άριστερά, άφησεν, έξαφνα, κραυγήν θριάμβου. Έστράφημεν πρός τό μέρος του και τόν είδαμε νά μās δείχνη κάποιο άντικείμενον επί του δαπέδου. Ερρίψαμεν επί του σημείου αυτού τό φως τών ήλεκτρικών μας φανών και είδαμε με κατάπληξιν άνάμεσα στις σκόνης μίαν γυναίκα νά χτέναν τών μαλλιών.

Άνηκε στην Μίνα, δέν ύπηρχεν άμφιβολία. Την είχα είδη τόσες φορές τὰ μαλλιά της και την άνεγνώρισα άμέσως.

Ο Κουίνσιν την έσήκωσε και την εκνιτάταμε καλύτερα. Ήταν πραγματικώς ή χτένα της Μίνας. Ο κόμης την είχε μεταφέρει σενεπώς στό μέρος αυτό κατὰ πρώτον. Ή χτένα θά της έπεσε τυχαίως, χωρίς νά την προσέξη ο βδελυρός βρυκόλαξ.

Πού όμως μετέφερε κατόπιν την δυστυχισμένην γυναίκα; Είπε δύσκολον νά μεταφέρης έστω και διά νυκτός μίαν γυναίκα διά τών ώδων τού Λονδίνου. Οι αστυνόμενοι ύποψιάζονται και σέ σταματούν. Εκτός εάν ο κόμης άρρηξε για μία στιγμή τό θήμα του στό παρεκκλήσιον, έτρεξε νά εύρη άμάξι και ένεργησε κατ' αυτόν τόν τρόπον την μεταφοράν, πλέον ταχέως και ασφαλώς.

Όπωσδήποτε έπήραμε την χτένα και έστράφημεν νά φύγωμεν. Καθώς προχωρούσαμε στην πόρτα τό φως τού φαναριού μου έπεσε τυχαίως σέ μία γωνία τού παρεκκλήσιου όπου ή σκόνη ήταν παχιά δυό δαχτυλα τουλάχιστον. Είδα τότε εκεί μ' έκπληξι μου χαραγμένες λέξεις επάνω στό δάπεδο. Συγκινήθηκα τόσο ώστε χωρίς νά ειδοποιήσω τούς άλλους πού προχωρούσαν έμπρός, γονάτισα και εκνιτάξα.

Η άνακάλυψιν πού έκαμα ήταν σωτηρία και δέν μπόρεσα νά μη εύχαριστήσω τόν Θεό γι' αυτό.

Έκάνω στό στήμα της σκόνης ήσαν χαραγμένες με τό δάχτυλο. αι ακόλουθες λέξεις:

Νεκροταφείον — Λουκία

Δέν ύπήρχε καμιά άμφιβολία. Τās λέξεις αυτές τās είχε σύρει επί της σκόνης ή Μίνα. Έκάλεσα άμέσως τούς συντρόφους μου. Έσκυψαν συγκινημένοι, εδιάβασαν και έμειναν σήφανοι μαζί μου.

Όπως είχαμεν ύποψιασθί ο κόμης μετέφερεν άμέσως την κυρίαν Άρκερ στό παρεκκλήσιον, γιὰ ν' άποφύγη τās συναντήσεις στους δρόμους. Ίσως νά την ήνάγκασε νά τόν διευκολύνη ή ίδια νά εισέλθη σ' αυτό, γιατί ο καθηγητής είχε θέσει παντού ψυχία αγίου άγριου. Θά εισήλθε, θά την εκλείδωσε και θά έτρεξε γι' άμάξι. Κατόπιν αυτού ή μεταφορά ήταν εύκολη. Μπορούσε ν' άποκομήσιν διά της διαβολικής γοητείας του την άτυχή κυρίαν, γιὰ νά μη φωνάξη στό δρόμο.

Η Μίνα εύρεθείσα, ασφαλώς, μόνη της στό παρεκκλήσιον θά έφρονιτοσε ν' άφήσιν σημάδια της και νά μās ειδοποιήσιν. Άρα είχε ρίξει μόνη της την χτένα της και είχε χαραξί κατόπιν τὰ δύο αυτά λόγια.

Τι έσημαιναν όμως τὰ λόγια αυτά; Και πού εγγώριζε ή ίδια τούς σκοπούς τού κόμης;

Μήπως της είχαν ελπί εις στιγμήν λύσεως πού θά την μετέφερε και πās θά έξεδίκειτο επί αυτής και ήμās τούς άλλους;

Όπως και άν ελε τό πράγμα έπρεπε νά ειδοποιηθί άμέσως ο Βάν Έλσιγγ. Δέν έπρεπε νά ενεργήσωμεν, χωρίς νά τού ζητήσωμεν την γνώμην του.

Έκλείσαμε συνεπώς την πόρταν τού παρεκκλήσιου, έπληρώσαμε τόν τοίχο κι' έτρεξαμε στην κλινική.

Ο Ιωάνθαν έκοιμάτο άκόμη.

Ο καθηγητής άκούσας την άφήγησίν μας έζήτησε νά τδη ο ίδιος τās επί τού δαπέδου χαραγμένας λέξεις.

Ξανακατέβηκαμε, πράγματι, στό παρεκκλήσιον και ο Βάν Έλσιγγ έζήτησε επί αρκετή ώρα και με μεγάλη προσοχή τās χαραχθείσας επί της σκόνης λέξεις. Τέλος ερεσώθημεν όρθιος και μās είπε:

— Ήδελα νάβρωμαισθό πως πρόκειται πράγματι περὶ ειδοποιήσεως εκ μέρους της κ. Άρκερ προεχόμενης. Εφοβήμον καμιά νείαν άτιμίαν τού κόμης. Εύτυχώς τό πράγμα έχει όπως άντελήφθηκε εύθις έξ αρχής. Μās ειδοποιεί ή θαρραλέα κ. Μίνα και πρέπει νά σπείσωμεν έμ' όσον εινε ακόμη καιρός. Με τās λέξεις αυτές ή κ. Άρκερ μās ειδοποιεί, ότι πρόκειται νά μεταφερθί στό νεκροταφείον, πλησίον της άτυχούς φίλης της Λουκίας. Γιατί τό κάρνει αυτό ο κόμης δέν ήμπορώ νά καταλάβω. Πάντως καίτι τό πολύ άποτροπαιών θά μās ετοιμάξιν δέν πρέπει νά χάνωμεν καιρό.

Πρέπει νά ελμεθα εκεί πριν ξημερώσιν. Άς άφήσωμε πλησίον τού κ. Άρκερ δύο νοσοκόμους και άς ξεκινήσω άμέσως. Χωρίς νά χρονοτριβώμεν άνεβήκαμε στην κλινική, έκανονίσσαμεν τὰ πάντα και απήλθαμεν. Στό δρόμο εύρήκαμε δυό άμάξια στά

όποια ανεβήκαμε σιωπηλοί, με την καρδιά σφυγμένη.

Ήταν ακόμη νύχτα όταν εφθάσαμεν στο νεκροταφείο. Έδιωξαμε τὰ ἀμάξια καὶ προφυλακτικὰ ἀνεβήκαμε τὸν τοῖχο καὶ ἐπηδήσαμε μέσα. Τὸ σκότος ἦτο πυκνὸν. Δὲν ἐξηρημοποιουσαμε τὰ φανάρια μὰς γὰρ νὰ μὴ μᾶς ἀντιληφθῇ κανένας φύλαξ. Προχωροῦσαμε ἐν τούτοις ἀπροσκόπητος γιὰ τὸ μέρος μᾶς ἦταν ἀλλομονοί! — ἄμετὰ γνωστὸν καὶ ἀπὸ ἄλλους...

Ἀπόλυτος ἡσυχία ἀλλάγονταν γύρω. Μόλις διακρίναμε τὸς μαρμαρίνους σταυρούς νὰ φινιάζον μεσὰ στὸ σκοτάδι σάν βουκόλας διπλωμένοι στὰ σάβανά τους.

Ὁ Βάν Ἐλισγιγ ἤγαινε ἐμπρός. Μὰς εἶχε συστήσει νὰ προχωροῦμε χωρὶς νὰ κάνουμε θόρυβο καὶ προσέχαμε σὲ κάθε μὰς βήμα. Καθὼς περνούσαμε σάφους καὶ ἄλλα ἐρετὰ ἐφευγαν γρήγορι γρήγορα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μᾶς, μέσα στὴ γλῶσση.

Εἴχαμε φθάσει τώρα κοντὰ στὸ μνημεῖον Οὐδέστερνα, ὅπου ἀνεπαύετο ἡ ἀτυχὴς Λουκία. Ὁ Βάν Ἐλισγιγ πλησίασε καὶ ἔρριξε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του στὴν πόρτα αὐτοῦ. Εἶδαμε πῶς εἴταν ἐντελὴς αὐτίκο. Φυσικὰ ὁ κόμης δὲν ἔμπορθε νὰ πλησιάσῃ σ' αὐτὴν, οὐτε νὰ τὴν ἐγγίσῃ καν, γιὰ εἴχαμε τοποθετήσει παντοῦ ψυχὰ ἀγίου ἄρτου.

Δὲν ἐγγωσίζαμεν ἐν τούτοις ἂν ὁ κόμης εὐρίσκετο στὸ νεκροταφεῖον καὶ ἂν ἀπεκρίθη ν' ἀνοίξῃ τὸ νενοτάφιον....

Ἐστειλέμεθα συνεπὲς σιωπηλοί, μὴ γνωρίζοντας ποῦ νὰ στρέψωμεν τὰς ἐρευνὰς μᾶς, όταν ἔνα ξεφωνητὸ τρόμου διέσχισε τὸν μαῦρο τῆς νύχτας ἄερα, ἕνα ξεφωνητὸ γυναικεῖο, γεμάτο ἀγωνίαν.

— Εἶνε ἡ Μίνα! ἐφώναξα.

Καὶ χωρὶς νὰ πούμε τίποτε περισσότερο ἔτρεξαμε πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἀκούσθηκε ἡ κραυγὴ.

Τρέχοντας ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τάφους εφθάσαμε μπρὸς στὸ ναῖδιον τοῦ νεκροταφείου.

Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή. Μέσα σ' αὐτὸ μερικὲς κανδήλες ἔκαιγαν ἀμυδρά.

Ὁ Κουίνσου Μόρρις ὥρμησε πρῶτος νὰ εἰσέλθῃ. Δὲν ἐπαύθησαν ὅμως γιὰτι ἕνας μαῦρος ὄγκος ἐρρίφθη κατ' ἐπάνω του, τὸν ἐτίναξε μακριὰ καὶ ἐχάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι, γυρῶντες σὺν θύρῳ.

Ήταν ὁ κόμης!

Κατορθώσαμε νὰ ἀκούσουμε μόνον τὴν ἀπειλήν ποὺ ἐξεστόμασε ἐναντίον μᾶς φεύγων!

— Ἀθλοῖ, θὰ ποῦ τὸ πληρώσετε!

Ἀκούσαμε ἀκόμη τὰ βαρεὰ βήματά του καθὼς ἀπεμαζύοντο μέσα στὸ σκότος. Ἐπειτα ἕνα οὐδαιχτὸ σκῆλον ἐτάραξε τὴν γαλήνην τοῦ νεκροταφείου καὶ τέλος μὴ πελορῶντα νυχτερίδα μὲ φωτεινὰ, κόκκινα μῆλια διέσχισε τρεῖς κύκλους ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μᾶς περοκοποῦντας καὶ χάρθηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐσοχῆς...

Ὁ Βάν Ἐλισγιγ ἔτρεξε ἐπὶ τὸν ναόν. Ἡ Μίνα, ἡ ἀτυχὴς Μίνα, ἦταν ἐκεῖ. Τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἐσφίξε θαρραλέα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡσυχάζε! Μὴν τρέμεις!...

Ἡ δυστυχισμένη ὅμως καὶ ἄρκερ ἐλιποθύμησεν ἀμέσως. Ήταν φοριζομένη χλωμή, μὲ ἀνακατεμένα τὰ μαλλιά καὶ ἐτάνω στὸ φόρεμά της ἔφερε κηλίδας νεκροῦ αἵματος.

Δὲν μπορέσαμε νὰ μὴν ἀνατριχιάσουμε πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν εἰσέλθῃ στὸν ναόν συρόμενος καὶ ὁ Μόρρις. Ἐσφίγγε τὰ δόντια του σάν νὰ ὑπέφερε ἀπὸ φοβητικὸς πόνο. — Φίλε μου, τοῦ ἐφώναξα, τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος του, τί εἶπες;

— Δὲν εἶνε τίποτε, μὴν ἀνησυχεῖτε.

— Εἴσαι πληγωμένος;

— Ἐγὼ πᾶνι ἐξάρθρωσι στὸ δεξιὸ μου πόδι. Ἐπίσης ἔσπασε καὶ τὸ χέρι μου στὸν καρπὸ. Αὐτὸ τὸ τίρας ἔπεσε ἐπάνω μου μ' ὅλην τὴν δύναμιν καὶ μ' ἐτίναξε ἐπὶ ἑνὸς δένδρου. Δὲν σημαίνει ὅμως. Ἀρκεῖ ὅτι ἡ καὶ Μίνα ἐσώθη...

Μὲ συνεινένησαν ὑπερβολικὰ ἡ ἀφοσίωσις καὶ τὸ θάρρος τοῦ νέου αὐτοῦ. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως ὁ κόμης εἶπε ἀραιῶναι ἀοκταὶ τὸ στρατόπεδόν μας. Δύο ἀπὸ ἡμᾶς, ὁ Ἄρκερ καὶ ὁ Κουίνσου Μόρρις, ἦσαν ἤδη ἀνίκανοι πρὸς μάχην. Ἐμεῖναις ὀλίγοι καὶ ὁ σατανὰς αὐτοῖς διψοῖσε ἐκδίκαζεν πάντοτε...

Ὁπωσδήποτε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπερε νὰ φροντίσουμε γὰρ τὴν καὶ Ἄρκερ. Ἡ κατάστασις τῆς ἦταν πολὺ σοβαρά. Ὁ ἀπαίσιος βρυκολάξ εἶχε ξαναπεί καὶ εἶχε ξεδιφάσει!... Ὁ λαὸς τῆς ἐφαινετο πληγωμένος...

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΟΙ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΑΙ ΕΙΝΕ ΤΡΕΛΛΟΙ!...

Ἡ συγερτικὴ μελέτη τοῦ Φίσερ. Ὁ χαρτοπαίκτης, ὁ χασισοπότης, ὁ μορφινισμένος. Οἱ χαρτοπαίζοντες δὲν διαφέρουν τὸν μανικῶν. Ἡ βεβαιότης καταστροφῆς. Κλείστε τοὺς δὲν φρενοκομεῖ!...

(Μελέτη γὰρ τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους)

Ὁ διαπρεπὴς ψυχίατρος Χάν Φίσερ ἐξέδωκε τελευταίως ἐπιστημονικὴν μελέτην μετὰ τὸν τίτλον: «Ἡ ἠθικὴ τῶν χαρτοπαϊκτῶν, ἡτοι μελέτη φρενιατρικὴ περὶ τῆς χαρτοπαίγνομαιας καὶ τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὸν ἀλκοολισμὸν καὶ τὸν μορφινισμὸν». Διὰ τῆς μελέτης τοῦ αὐτοῦ, ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων ἀποδεικνύει ὅτι οἱ χαρτοπαῖκται εἶνε τρελλοί!...

Κατὰ τὸν Φίσερ, ἡ μανία τοῦ χαρτοπαίξιν εἶνε ἀσθένεια τοῦ πνεύματος, ὅπως καὶ τὸς αἰσθάναι, εἶνε καθαρά ψυχώσις. Τὸ ὅτι ὁ χαρτοπαῖκτης δὲν κάνει ἄλλη καμιά τρέλλα, ὅτι κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε συνήθως νουεχῆς καὶ ὀρθοφρονῶν, αὐτὸ δὲν εἶχε καμιά σημασία. Καὶ οἱ ὀστερικοί, οἱ ὅποιοι εἶνε τρελλοί, όταν τοὺς πᾶναι ὁ θυμὸς, οἱ μελαγχολικοὶ, όταν ἀφρίξουν, ἀγριεύουν καὶ τρομάζει κανεὶς νὰ τοὺς ἴδῃ, κατὰ τὰ ἄλλα θεωροῦνται φρενοκώματα καὶ μὴ ἐπικίνδυνον ἀνθρώποι.

Καὶ ὅμως εἶνε τρελλοί!...

Ὁ Φίσερ ὡς πρῶτον χαρακτηρικτῶν τῆς ἀσθενείας τῶν χαρτοπαϊκτῶν θεωρεῖ τὴν ἐξασθένειαν τοῦ αἰσθηματος τῆς ἠθικῆς.

Σπουδάσατε, λέγει, ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι ὡς ψυχαγωγίαν καὶ ὡς ἀνάπαυσιν ὕστερα ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς μερίμνας τῆς ἐργασίας τὸν θεωροῦν τὴν ταπεινὴν χαρτοπαίξιαν καὶ θὰ ἴδῃτε, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἠθικῆς, ὁμοιάζουν τοὺς ἀλκοολικοὺς καὶ τοὺς μορφινιστοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους βγαίνουν συνήθως οἱ φοβερώτεροι ἐγκληματίαι.

Τὸ ἠθικόν, ἡ συνειδήσις, ἀσχεῖται καὶ καταπίπτουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅπως εἰς τὸν χασισοπότην, ὅπως εἰς τὸν μέθυσον. Κατ' ἀρχὰς ὁ χαρτοπαῖκτης εἶνε ἀνὴθικος, δὲν ἔχει συνειδήσιν, ζητάει ν' ἀπατήσῃ τοὺς ἄλλους ταῖς ὥσες ποῦ παίζει. Βυθισθὸν ὅμως ἡ ἀνηθικότης ἐκτείνεται καὶ κατὰ τὰς ὥρας ποῦ δὲν παίζει.

Καὶ ὁ μὲν ἀλκοολικὸς ἢ ὁ χασισοπότης εἰσέρχονται μέσα τοὺς ὑλικοὺς δηλητήριος. Ὁ χαρτοπαῖκτης ὅμως πᾶντε μὴ ψυχικὸ δηλητήριον καὶ τὸ ἀποτελεσμα εἶνε τὸ ἴδιον. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀγωνίζεται νὰ ξεγυμνώσῃ τὸν πορτομὸν καὶ τίς τοφές τοῦ συμπαιζέτου του, τὰ νεύρα του ἀσχεῖται καὶ δηλητηριάζονται. Φαντασθῆτε τὴν δηλητηρίασιν αὐτὴν ἐξαιολογούσαν κατὰ μέρα, κατὰ βράδι. Ἐπὶ μῆρας, ἐπὶ χρόνια, καὶ ἔχετε μὴ ἰδέα τίς καταστροφῆς τοῦ νευρικοῦ τοῦ αὐτοῦ.

Ὅπως ἡ μορφίνη καὶ τὸ χασίς, καταστροφῶν τὸν μορφινιστὴν ἢ τὸν χασισοπότην καὶ ἢ τὸν τρελλανόιν ἢ τὸν πεδαίνον, εἶσι καὶ τὸ χαρτοπαῖξιν εἶνε μὴ μεγάλη δηλητηριαστικὴ δύναμις, ἡ ὅποια ξεπατίνει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ χαρτοπαῖκτου.

Εἶνε κατὰ τὴν αὐτὴν ἐλευθέρου ἀνθρώπου ὁ χαρτοπαῖκτης; Αὐτοῖς, ὅπως θυσιάζει στὰ χαρτὰ τὴν περιουσίαν του, τὰ πάντα, καὶ ὁ ὅποιος δὲν μπορεῖ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν παχυνίδα; Πρέπει, συνεπῶς, νὰ δεχθῶμε, ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτοῖς παθεῖ νὰ εἶνε ἐλευθερός, γίνεται ὁδὸς μᾶς ὁλεθρίας συνήθειας, ἐνὸς τίποτε, τὸν γελῶν κανόνιον τοῦ χαρτοπαίγνου, ἐπᾶν εἰς τοὺς ὁποίους σπᾶν τὸ κεφάλι του, βγάξῃ τὰ μῆλια του, τινάζῃ τὰ μυαλά του, χάνει τὴν τιμὴν του, καταστρέφει τὴν οἰκογένειάν του.

Καὶ ἐπὶ λέγει ὁ Φίσερ:

Ἡ ἠθικὴ συνειδήσις τοῦ ἀνθρώπου καταστρέφεται τελείως ἀπὸ τὰς ἔξαις αὐτάς. Ἐτακολουθεῖ ἡ ἠθικὴ, τὸ πᾶν, μολύνονται τὸ πνεῦμα ὡς οἱον καταντὰ ὁ ἀσθενὴς (ὁ χαρτοπαῖκτης) νὰ καταστρέφῃ τὴν οἰκογένειαν, τὴν περιουσίαν καὶ τὴν τιμὴν του, εἰς τὸ τέλος δὲ ἀνοίγει ἐπ' αὐτὸν τὸ φρενοκομεῖον τὰς πύλας του.

Καὶ ἡ θεραπεία τῶν ἀσθενῶν αὐτῶν; Δὲν ὑπάρχει δι' αὐτοὺς θεραπεία, λέγει ὁ Φίσερ. Ἄν θέλῃ μὴ οἰκογένειαν νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν αἴσχος, τὸ σκάνδαλον καὶ τὴν καταστροφὴν ὀφείλει τὸν χαρτοπαῖκτον ἀρχηγόν των ἢ νὰ τὸν κλείσῃ εἰς φρενοκομεῖον ἢ νὰ τὸν θέσῃ ὑπὸ κηδεμονίαν!...

(Μετάφρασις)

Ἡσυχάζε! Μὴ τρέμεις!...